

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๗

สมณศักดิ์จากพระพุทธเจ้า

ก่อนจ้งหัน

พระมาเรื่อย ๆ นะ เปลี่ยนหน้ามาเรื่อย ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัตินะพระ ให้ตั้งหน้าตั้งตา ตั้งใจจริง ๆ ปฏิบัติ อย่าทำสุ่มสี่สุ่มห้า ดังที่เลอะ ๆ เทอะ ๆ มาทั่วเมืองไทยแล้วนะ หาพระดีจะไม่มีละ ก็หาเรา เราไม่หา จะไปหาคนอื่นได้ยังไงตัวเราไม่ดี ต้องหาแต่เราไปซิ เลอะเทอะไปหมดนะเวลา เราพูดจริง ๆ ถึงขนาดสลดสังเวช เห็นพระต่อพระด้วยกันมา พูดจาแบบเลยเทวที่ตกลงไป อย่างนี้ฟังไม่ได้ สลดสังเวช เลยไม่มีมนะฟังลึกมาก วาจาของพระที่สอนโลก เอาอันนี้เผลอมาสอนโลก เราว่าจั้นนะ โธ่ทุเรศจริง ๆ อยากให้ได้อย่างใจตัวด้วยอำนาจความโมโหโทโส มันจะได้ใจตัวก็มีแต่อันนั้นแหละ ต้องเอาเอาความจริงเป็นแบบฉบับ ถ้าผิดจากนี้ดีเข้ามานี้ ถูกทางนี้เสริมขึ้น อย่างนั้นถึงถูกเรื่องอรรถเรื่องธรรมอันนี้ดูไม่ได้ ฟังไม่ได้นะเรา

แล้วให้ตั้งหน้าตั้งตากาวนานะ พระเหล่านี้มีแต่พระชี้เกี้ยวชี้คร้านหรือ ในวัดนี้สั่งสมอรรถธรรมนะ.งานการอะไรก็ตามผมไม่ให้พระเข้าไปเป็นภาระหนักหน่วง และเสียเวลาเวลาในการภาวนาของพระนะ หากจำเป็นจริง ๆ ผมก็ขอร้องให้มาช่วยเป็นชั่วระยะ ๆ เกี่ยวกับเรื่องบ้านเมืองผมก็ทำของผมไป เรื่องของพระที่จะอบรมศีลธรรมเข้าสู่จิตใจของตนเพื่อเป็นประโยชน์ตนและส่วนรวมนั้น ขอให้ถือเป็นข้อหนักแน่นจริง ๆ นะ สติสำคัญนะ อย่าลืมสติ สตินี้ตั้งแต่พื้นถึงมรรค ผล นิพพาน พ้นจากสตินี้ไปไม่ได้เลย ท่านจึงบอกว่า สติ สัพพตถ ปตฺถิยา สติจํตฺตํปรารธนา ในที่ทั้งปวง คือไม่เว้นเลย ให้มีสติเถอะ ถ้ามีสติทำงานการอะไร ๆ นี้จะสวยงามน่าดู สติมีอยู่จำเพาะก็มี กระจายออกไปก็มี ถ้ามีสติแล้วดีทั้งนั้นละ คนไม่มีสตินี้จากนั้นเขาก็เรียกว่าคนบ้านั่นละ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ศพท่านเจ้าคุณ อยู่วัดศรีเมืองนั้นได้กำหนดวันหรือยัง (ยังคะ) ยังเผลอ แล้วจะกำหนดเผาที่ไหนล่ะ ที่วัดอรุณดูว่าอย่างนั้น ได้ยินว่าวัดศรีเมือง วัดศรีเมืองเผาอะไร ให้ไปเผาบนกุฏิพระเราก็บอกกัน พูดไม่รู้เรื่องนี่วะ เราอยู่ไกล ๆ เราก็อ่านแล้วนี่ พอหลังมานี้ได้ยิน

ว่าจะเผาที่วัดอรุณ เอ้อว่างั้นซี วัดอรุณมันสมควร วัดศรีเมืองจะเผาได้ยังไง (วัดจันทร์ไม่ยอมครับ จะเผาที่วัดจันทร์) ทางนั้นจะเอาไปวัดจันทร์หรือ จะให้เหมาะแล้วก็วัดอรุณเหมาะมาก เพราะวัดจันทร์เราก็ไปดูแล้วไม่มีอะไรที่จะเหมาะกับการเผาศพนะ สำหรับวัดอรุณเราก็ไปหลายปีมาแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อยมาอยู่แล้ว

เราจึงแน่ใจว่าวัดอรุณดีกว่า วัดจันทร์ไปดูแล้วมันก็ไม่เห็นสภาพที่จะเหมาะสมกับการเผาศพ หรือเหมาะที่ตรงไหน มีเมรุที่ตรงไหนวัดจันทร์ (ไม่มีค่ะ) นั่นแล้ว วัดอรุณมีมานานแล้ว เหมาะสมมาประจำเสียด้วยวัดอรุณ วัดจันทร์เราเพิ่งไปเห็น เร็ว ๆ นี้ละ ไปก็เข้าไปวัดจันทร์ เพิ่งไปดูวันจันทร์ เพิ่งไปคนเดียว วัดอรุณแต่ก่อนไปเป็นประจำ ระยะนี้มานี้ไม่ได้ไป วัดอรุณรังษี ท่านให้เหตุผลอะไรให้ไปเผาที่วัดจันทร์ (เจ้าคณะจังหวัดครับ) อันนั้นไม่เป็นเหตุผล นึกว่าเจ้าคณะจังหวัดนี่จะมีเหตุผลหนักแน่นเข้าไป สมควรที่เป็นเจ้าคณะจังหวัด

ไปดูแล้วไม่เหมาะ สำหรับวัดอรุณมันเป็นทำเลอยู่แล้วนะพร้อมทุกอย่าง เขาเตรียมไว้สำหรับศพโดยเฉพาะ เป็นเมรุ เราเห็นตั้งแต่รุ่นแล้วเราก็แน่ใจว่าไม่เปลี่ยนแปลง ต้องเป็นอย่างนั้น เป็นทำเลที่เหมาะสมอยู่แล้ว แล้วเผาครั้งสุดท้ายน่าจะเป็นเผาศพโยมเปลี่ยนนี้ก็ลูกศิษย์แล้วก็อีกคนหนึ่ง ชื่อสี่มแล้ว เราไปเผา ที่จำได้ชัดเจนก็คือเผาโยมเปลี่ยน (ยายวิจิตรค่ะ) เออ เป็นลูกศิษย์มานานนะ หนองคายก็ลูกศิษย์เยอะ พอลูกศิษย์เหล่านั้นร่วมโรยไป ก็เลยจำไม่ได้ ลูกๆ หลานๆ ว่าเป็นใครจำไม่ได้นะ สุดท้ายหนองคายเลยไม่มีลูกศิษย์ มีคนเดียวนี้ คนเดียวก็บอกมีคนเดียวซี นอกนั้นมองหาใครไม่เห็น คือร่วมโรยไปหมด รุ่นก่อนๆ ร่วมโรยไปแล้วมันก็เลยไม่ได้สืบทอดต่อกันมา หนองคายจำใครไม่ได้นะ

หนองคายที่รู้จักกับประชาชนญาติโยมมากก็คือ เราไปพักอยู่วัดทุ่งสว่าง ท่านอาจารย์ภูท่านอยู่ที่นั่น เรายืมมาให้ท่านหลวงปู่มัน แล้วท่านไปสกล หวดหวัด ผ่านไปสองวันเราก็มาถึง โอ้เสียท่า เลยไปวัดทุ่งสว่าง ทราบว่าท่านอาจารย์ภูอยู่ที่นั่น กับท่านอาจารย์ภูก็คุ้นกันมานานแล้ว เนอะ ก็เลยไปหาท่าน ไปอยู่นั้นนานนะ วัดทุ่งสว่างนี้ไป ๆ มา ๆ อยู่ตลอดที่ไปอยู่ประจำพักนาน ๆ ไม่ได้ไปอยู่ ไปก็ไปการไปงาน ค้างคืนอะไร เผาศพอะไรต่ออะไร วัดทุ่งสว่างเคยพักเป็นประจำสักสามเดือนละมั้ง พักประจำที่นั่นกับท่านอาจารย์ภู

ออกจากนั้นก็ลาไปหาพ่อแม่ครูจารย์มันที่สกลนคร ที่บ้านโคกนามน จากนั้นมานี้มันเป็นคนละโลกไปแล้วแหละ ผู้คน-ตึกรามบ้านช่องนะ มันเป็นคนละโลกไปแล้ว ตั้งแต่นั้นมาแล้วเราก็ไม่ค่อยได้ไปพัก ไปค้าง เช่นวัดทุ่งสว่างก็ดี วัดอรุณก็ดี ไม่ได้ไปพักค้าง หากว่าค้างก็ค้างในงานเผาศพบ้างอะไร แต่ก่อนรู้จักหมด พวกโยมอะไรเสียไปแล้วแหละ

พ่ออะไรเขาเรียก... วัดทุ่งสว่าง โยมอะไร แล้วก็พวกประมวลหรืออะไรจำไม่ได้เดี๋ยวนี้ะ มันนานแสนนาน ทางนั้นก็ได้ติดต่อมา เราก็ไม่ได้ติดต่อไป ลืมชื่อแล้ว อันนี้คุ้นกันมาก โยมที่ว่านี่อะไรนะ ที่เป็นเจ้าภาพผู้อุปถัมภ์อุปัฏฐากวัดทุ่งสว่างนี่นะ ชื่อว่าโงสกูลนี่นะ เอ้า จำแม่ได้เราก็คงจะไปหมด นี่จำชื่อแม่ไม่ได้ แม่ชื่อ อ้อย เคารพมากกับเรานะ เคารพมากทีเดียว เราลืมแล้วนะ ก็ไม่น่าจะลืมนะ ลูก ๆ เดียวนี้ก็แก่ลงหมดแล้วแหละ

ไปวัดอรุณรังษีไปเรื่อย ๆ เพราะบรรดาลูกศิษย์ลูกหาร่วงไป ๆ ไปเผาศพ ตั้งแต่ โยมชื่อยังหรืออะไร มันลืมแล้ว ทั้งผู้ทั้งเมียสนิทกันมานาน โยมอะไรที่ใหญ่กว่าเพื่อนนั้น เสียแล้ว พอไปอยู่วัดทุ่งสว่างนานตอนนั้นอยู่ถึงสามเดือน อยู่ที่วัดทุ่งสว่างกับท่านอาจารย์กู่ พอจากนั้นก็ไปสกลเลย เลยจำใครไม่ได้ที่หนองคาย จำได้คนเดียว อ้าวจริง ๆ เดียวนี้จำได้คนเดียว นี่เจ้าของโรงสีนะ ของจ่ายเธอ เราเคยไปเยี่ยมบ้านแล้ว

จากนั้นท่านอาจารย์กู่ท่านพาไปวัดอรัญวาสี ทำบ่อ เป็นดงทั้งหมดนั้นนั่น ที่ตลาดนี้ เป็นดงทั้งหมดเลย ที่เรางเขาบอกว่า เราลงมาจากภูเขาตอนเช้า กลางคืน พอเดือน เมษาจวนพฤษภาที่ร้อนมากทีเดียว กลางวันเดินลำบาก เดินกลางคืนเอา กะว่าเดินจากทาง นั้นนะขึ้นภูเขา ลงมาพอมาถึงวัดทุ่งสว่างนี้ก็พอดีพระออกบิณฑบาต เราก็มาที่นั่นมาถาม เขา ไหนวัดอรัญวาสีอยู่ไหน พอเราไปถึงหน้าวัดนั้นแล้วแหละ แต่ไม่ทราบว่าเป็นวัด อรัญวาสี เพราะเห็นมันแปลกต่างมาเรื่อย ๆ เป็นบ้านผู้บ้านคนทั้งหมดแล้ว แต่ก่อนเราไป มันไม่มี เป็นดงทั้งหมด อยู่นตัวตลาดอยู่ลึก ๆ อยู่ทางด้านทางนั้น ทางนี้เป็นดงทั้งหมด ไกล จึงเรียกว่าวัดอรัญวาสี ที่อยู่ในป่า แปรออกกว้างนั้น

นั่นสมเหตุสมผลเป็นดงทั้งหมด เราลงมาจากภูเขา ก็ห่างกันเพียง ๘ ปีนะเราไม่ลืม คือตอนพรรษา ๘ นั้นละที่เราจะไปหาหลวงปู่มั่น พรรษาที่ ๘ จำโคราช จากนั้นเราก็มานี้ไม่ ทันท่านหลวงปู่มั่น เราก็เลยไปที่นั่นเป็นพรรษา ๘ ไปวัดอรัญวาสีนี้แหละ ไปพักอยู่นั้น หลายคืนอยู่ ไปบิณฑบาตในตลาด ผ่านดงมา เข้ามาในวัดเป็นดงทั้งหมด ไม่มีบ้านคนเลย นะ ๘ ปี เราก้ไปวัดสกลนคร พอพรรษาที่ ๑๖ พอถวายเพลิงหลวงปู่มั่นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก้หลบมาอยู่ทางนี้ละที่นี้ละ นี่เป็นพรรษา ๑๖ ๘ ปีพอดี เป็นบ้านเป็นตลาดทั้งหมดเลย ๘ ปีนะ มางหมดเลย มาถามถึงวัดอรัญวาสี เขาบอกว่่าก็นี่แล้ว เหนือใช้เธอ เราไม่เชื่อ เรา ก็เดินเข้าไปข้างในจึงไปเห็นศาลาเก่าหลังหนึ่ง โอ้ใช่แล้วที่นี้ มันเปลี่ยนแปลงไปหมด นั้น ละเรื่องราวมัน

ตั้งแต่ไปนั้นแล้วก็ไม่ค่อยได้กลับมาพักที่ทางหนองคายอีก มากี่มาในงานศพงาน อะไร ๆ ไป เปลี่ยนแปลงหมด หลวงปู่มั่นเราก้ไปอยู่ที่นั่นแหละ ไปอยู่ที่วัดอรัญวาสี ดู

เหมือนจะเป็นหลวงปู่มัน หลวงปู่เสาร์ มั่งไปสร้างวัดที่นั่น เป็นวัดป่าจริง ๆ เหมาะสมจริง ๆ ท่านสร้างเหมาะสมมาก ห่างจากหมู่บ้าน จากตลาดมานี้จะได้กิโลหนึ่ง เป็นดงทั้งหมดเลย เตียนนี้เป็นตลาดหมดแล้ว ที่หน้าวัดก็เป็นตลาดไปเลย

พอพรรษา ๑๖ ก็ไปทางนั้น ภูเขาทั้งนั้น ทางถ้าผาดักผาอะไร เลยเข้าไปกระโหม โพนทองเข้าไปลึก ๆ นู่น ไปพักอยู่นั้นสบาย สบายคนเดียวนะในป่า จากนั้นก็จึงได้ลงมา มาจึงมาหลวงวัดนี้แหละ ๘ ปีเปลี่ยนแปลงหมดเลย จากนั้นเลยไปสกลนคร ท่านเจ้าคุณก็ให้ ไปบวชห่มอเจริณุนั้นแหละ บวชแล้วเราก้ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์นั้นแหละ มาจากนั้นก็ไปขึ้น วัดดอยธรรมเจดีย์ ก็เลยพักอยู่จนกระทั่งเดือนสิบ พอเดือนหกแรม ๑๕ คำเดือนดับเราก้ กลับมาขึ้นดอยธรรมเจดีย์ ก็อยู่นานอยู่ จนกระทั่งถึงวันที่ว่า แรม ๑๔ คำเดือน ๖ เวลาไปดู ปฏิทินแล้วเป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม เราจำได้แต่แรม ๑๔ คำเดือน ๖ พอเข้ามาถึงอุโบสถ เสร็จแล้วก็กลับไปวัดสุทธาวาส ท่านเพ็งแหละติดตามไป

จากวัดสุทธาวาสเข้าไปอำเภวาริชภูมิ จะไปจำพรรษาที่ถ้ำ เรากำหนดไว้เรียบร้อย แล้วเราจะไปจำพรรษาที่นั่น เพราะถ้ำนี้เราเคยอยู่แล้วเห็นว่าเหมาะสมดี ไปไม่กี่วัน ก็ถูก บุญคุณของบ้านนี้ละครอบห้วเรานะ เราปลงใจแล้วจะจำพรรษาที่นั่น พอทราบว่หนองผือ ไม่มีพระเลย เป็นเหมือนวัดร้าง บ้านหนองผือคนก็มีปรกติแต่เหมือนบ้านร้าง ไม่มีพระเลย สดสังเวชนะเรา วัดนี้เป็นวัดที่มีบุญมีคุณมากมายต่อพระเจ้าพระสงฆ์ครูบาอาจารย์มาเป็น เวลาหลายปี พอหลวงปู่มันมรณภาพไปแล้วพระแตกหนีหมดเลย ไม่มี เป็นวัดร้าง

ตื่นเข้ามาวันหลังเขาเล่าให้ฟัง ตื่นเช้าวันหลังเตรียมของกลับมาเลยมาจำพรรษา หนองผือ เหตุที่มา มาเพราะเหตุนี้เอง บุญคุณของหนองผือครอบห้ว จึงย้อนกลับมา มากี้ มีหลวงตาอยู่สามองค์ กง ๆ จัน ๆ โอ้ยพิลึก ขึ้น ๘ คำจะเข้าพรรษาแหละ พอ ๑๕ คำก็เริ่ม เข้าพรรษา พอเราไปถึงขึ้น ๘ คำ ทราบเท่านั้นละหลังไหลมานี้พระเถรเต็มหมดเลย ร่วม ๓๐ อยู่นั้นนะ ๒๘ หรืออะไรนี้แหละ เราจึงได้มาจำพรรษาหนองผืออีก อุ้นหนาฝาคั่งหนอง ผือ พระตั้งร่วม ๓๐ ถ้าพ่อแม่ครูอาจารย์อยู่ท่านก็ไม่รับมาก ก็อยู่ในระยะเดียวกัน ถึง ๓๕ เป็นอย่างมาก

นี่เราไปอยู่ที่นั่นปีนั้นก็ร่วม ๓๐ ไปฉลองบุญคุณของเขา เพราะฉะนั้นเราถึงไปบ่่อย ทางหนองผือนิมนต์มาเราไป เพราะบุญคุณอันนี้แหละฝิ่งลิกนะ เราไม่ได้เหมือนใคร เรื่อง บุญเรื่องคุณเรื่องอะไร ฝิ่งลิกมากทุกอย่างเลย ฝิ่งสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตลอดเวลา จากนั้น ออกพรรษาแล้วก็เลยไป จนกระทั่ง ๓๐ ปีย้อนกลับมาอีก ที่นี้ก็ไปเรื่อยมาเรื่อยละ พุดเรื่อง อะไรไปต่อไปที่ไหน ๆ (หนองคายครับ) หนองคายแล้วก็ต่อไปทางนู่นนะ

อยู่สกลนคร ๘ ปี เพราะหลวงปู่มันอยู่นั้น ๘ ปี เราก็อยู่กับท่าน ๘ ปีเหมือนกัน จากนั้นก็ระเห่ร่อนเอากำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ เกลโกลมาสร้างวัดนี้ละ หลังจากนั้นมาก็ปี ก็ไม่รู้ มาสร้างวัดนี้ปี ๒๔๙๙ ๒๔๙๘ จวนจะสิ้นปีพฤศจิกายน ๒๔๙๘ จำพรรษาที่จันทน์ ย้อนมาก็พาโยมแม่มาอยู่ที่นี้ รักษาโยมแม่ เหตุการณ์ของมันนะที่จะเป็นวัดเป็นวาขึ้นมา ที่นี้ก็สะดวกสบายทุกอย่าง เราได้รับพระเพียง ๑๘ องค์เป็นอย่างมาก ไม่ให้มากกว่านั้น เพื่อความสงบของวัด

จนกระทั่งถึงปีนั้นมัน ๔๘ ปีแล้วนะ สร้างวัดนี้ ๔๘ ปีแล้ว เลยไม่ได้ไปไหนละ อยู่ที่นี้เรื่อยจนกระทั่งบัดนี้ ศาลาหลังนี้เดี่ยว ๆ นี่ยกขึ้นนะ เขาจะมาสร้างใหม่เราไม่เอา สร้างอะไร ๆ ไม่เอาทั้งนั้น สุดท้ายก็เลยมายกศาลาหลังนี้ขึ้นเป็นสองชั้น ชั้นบนชั้นล่างอยู่มา ไม่ต้องการเรื่องการปลูกการสร้างสำหรับพระเรา ตามหลักในพุทธกาลที่ท่านพาดำเนินมาท่านไม่ได้ยุ่งกับด้านวัตถุ มีแต่ด้านศีลด้านธรรม เรื่องศีล เรื่องสมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติหลุดพ้น ตำรับตำราเปิดเผยเต็มที่เลยนะนี้ แต่ไม่มีใครออกมา มีตั้งแต่พวกจุนจัน ๆ เอาเรื่องวัตถุ อธิฐ ปูน หิน ทราช เหล็กหลา หูหราฟู่ฟามาเป็นศาสนาแทน

เพราะฉะนั้นสิ่งทั้งหลายจึงหูหราฟู่ฟ่า สวยงามอร่ามตา แต่พระแต่เณรอยู่ในวัดในวาเหมือนส้วม คือไปสนใจตั้งแต่เรื่องภายนอก ซึ่งไม่ใช่เรื่องของศาสนานะ เรื่องของศาสนาที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า คือสอนลงในหัวใจเลย ผลิตหัวใจให้ดี ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ไหนอยู่ได้ ไปไหนไปได้ เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ไม่ได้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมกับกิเลสพาดิน สร้างวัดทุกวันนี้มันมีแต่กิเลสพาดิน ไม่ได้ธรรมพาไปนะ สร้างที่ไหนหูหราฟู่ฟ่า ชั้นวัตถุนี้ก่อนเลย มีที่ไหนธรรม ในสายธรรม ตำราไม่มี มีแต่ไล่เข้าป่า ๆ อยู่กระต๊อบกระต๊อบอย่างงั้น พออยู่ได้อยู่ไป ที่พักที่อยู่ที่อาศัย ปัจจัยไทยทานได้มากน้อยฉันพอยังอัตภาพให้เป็นไป ๆ

นั่นแหละหลักพุทธกาล หลักของท่านผู้จะแก้กิเลส ถอดถอนกิเลสท่านไม่ได้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมกับอะไรนะ ตั้งหน้าตั้งตาทำความเพียร ก็บอกวิธีการทำความเพียร อปัณณกปฏิบัติ บอกละเอียด การทำความเพียรทำอย่างไร ๆ ท่านแสดงไว้เรียบร้อยหมด มีแต่การพูดการจาถึงอรรถถึงธรรม เช่นอย่างพระสงฆ์สาวกได้เข้าเฝ้า รับสั่งถาม เป็นยังงัยอยู่ที่นั่น คำว่าอยู่ที่นั่น ภาวนาเป็นยังงัย นั่นนะ อยู่ปานนั้น เขานั้น ถ้ำนั้น เป็นยังงัยภาวนา ท่านถามกันอย่างงั้นนะ ในตำรา เรียนมาแล้วด้วยกัน ใครมาตบตาเราได้หรือ

ไหนวิหาร ไหนศาลาหูหราฟู่ฟ่า กุฏิหูหราฟู่ฟ่า สิ่งก่อสร้างในวัดในวาสมบูรณ์แล้ว ยัง นุ่นนะ เดียวนี้เป็นอย่างงั้นนะ ไม่ได้ถามถึงอรรถถึงธรรม อยู่ในวัดแต่ไม่ถามถึงธรรม

ไม่คิดถึงธรรม อยู่ในวัดก็นอนกองกันกับกิเลส ให้กิเลสพันคอ พุดออกมาเป็นเรื่องของ กิเลส กิริยาอาการแสดงออกมาในวัดในวา ในพระในเณรเรานั้นนะเป็นโลกไปหมด เป็น กิเลสค้นหาพัวพันตั้งแต่จิตใจมาถึงกิริยามารยาท การเสาะแสวงหาเป็นเรื่องของโลกไปเสีย แทบทั้งสิ้นเลยนะ จะไม่มีเรื่องธรรมเหลืออยู่เลย

ไปดูที่ไหนก็เห็นแต่หุรหุราฟุฟฟาในวัดอุซึ่งไม่ใช่เรื่องศาสนา เป็นที่อาศัยเพียงชั่ว กาลเวลาเท่านั้น เตียวนี้เป็นยังไง ไปที่ไหนมีแต่วัดอุออกหน้าออกตาเรื่องของกิเลสทั้งนั้น แหละ ท่านไปที่ไหนมีแต่ป่าแต่เขา ที่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ถ้ามกัณมีแต่เรื่องอรรถ เรื่องธรรมล้วน ๆ โลกไม่เข้ามาแฝงเลย พระปฏิบัติตามกัน ไปอยู่ที่นั่นเป็นยังไง ๆ ๆ เล่า เรื่องความเป็นอยู่และการเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ผลเกิดขึ้นมาอย่างไร ๆ บ้าง แล้วก็มา เล่าสู้กันฟังเป็นพลังใจอันสำคัญ ๆ มีแกใจผู้ได้ยินได้ฟัง และเสริมความรู้ต่อกันเวลา สนทนากัน

ทุกวันนี้สนทนาอะไร มันมีตั้งแต่เรื่องส้วมเรื่องถ่านเต้มวัดเต้มวาเต้มพระเต้มเณร เรื่องธรรมะธัมมโหมมันสนใจที่ไหน พุดให้มันชัด ๆ อย่างนี้แหละ เอา ใครจะเอาคอหลวงตา บัวไปตัดก็ตัดซินะ มันได้เห็นมาแล้วด้วยกัน เรียนมาแล้วด้วยกัน มาโกหกกันได้เหอ มัน เป็นอย่างนั้นนะเตียวนี้ ศาสนามิทที่ไหน เอาตามหลักความจริง ศาสนามืออยู่ที่ไหน ถ้าขึ้น อันดับหนึ่งก็มีอยู่ที่พระ พระทำหน้าที่อะไร กิริยาของพระที่แสดงตัวออกเป็นเจ้าของ ศาสนา เป็นลูกศิษย์ตถาคต ประกาศตนว่าเป็นพระ ๆ ปฏิบัติยังไงตามหลักของพระ นั้น

ตามหลักของพระก็ ศีลรักษาให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ระมัดระวัง มีหิริโอตตปปะ ความ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมที่จะมาแตะต้องทำลายตัวเองอยู่ตลอดเวลา จากนั้นก็เจริญสมาธิ เจริญจิตใจให้มีความสงบร่มเย็น ๆ ด้วยสมถธรรมเพื่อความสงบใจ นี่ศีลบริสุทธิ์แล้ว การ บำเพ็ญจิตใจก็ให้มีความสงบร่มเย็น จิตใจถูกกิเลสลากอุไปไหนต่อที่ไหน เอาธรรมลากเข้า มาชะมาล้างให้พอเป็นตนเป็นตัวของตัวเองขึ้นมาบ้าง ใจก็มีความสงบเมื่อได้รับการอบรม ด้วยความมีสติตั้ง สตินี้เป็นสำคัญมากนะ ไม่ว่าจะงานใด ๆ ขาดสติแล้วเป็นบ้าไปเลยคนเรา อบรมจิตใจให้มีความสว่างาม เป็นความสงบ เพียงสงบเท่านั้นสบายแล้วนะ นี่เห็นผลแห่ง การปฏิบัติต่อพุทธศาสนาแล้ว

ไม่ได้เห็นผลจากวัดอุนั้นวัดอุนี้ หุรหุราฟุฟฟา กุฎีหลังเท่าภูเขา ศาลาหลังจรดเมฆนุ่น ท่านไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของโลกไม่พอ เรื่องของโลกไม่พอ เข้ามาใน วัด วัดก็ไม่พอ ทำอะไรสร้างอะไรไม่พอ ความโลกไม่พอ อยู่ในนั้นหมดเลย ท่านอยู่ในป่า ท่านไม่ได้ยุ่งกับอะไร เรื่องศีล เรื่องสมาธิภาวนา ออกจากนั้นปัญญาแทงทะลุกิเลสเป็น

ลำดับลำดับไป ในป่าในเขาที่ว่ามหาวิทยาลัยป่าแต่ก่อน ท่านไม่เรียกชื่อมหาวิทยาลัยป่านะ ทุกวันนี้เรียกโก้ๆ ไปอย่างนั้น มหาวิทยาลัยสั่มทุกวันนี้ะ มีอะไรความรู้ในหลักวิชาของ มหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง มีแต่ความรู้ดีรัจฉานกถา ตรีจฉานวิชา ความรู้ของธรรมมีที่ไหน นั้นจะเอามาวิเศษวิโสอะไร มันมาตั้งโก้ๆ เฉยๆ มหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยนี้ เพื่อโก้โก้ไปตามกิเลสชนะไม่ได้โก้ตามอรรถตามธรรม ถ้าโก้ตามธรรมแล้ว รุกขมูลเสนาสน์ ไล่เข้าไปป่าในเขา สำเร็จออกมา องค์นี้เป็นโสดา องค์นี้เป็นสกิทา องค์นั้นเป็นอนาคา องค์นี้เป็นพระอรหันต์ สุดท้ายเป็นสงฆ์สาวก สงฆ์ ธรรม คัจฉามิ ของพวกเรา ล้วนแล้วตั้งแต่สำเร็จออกมาจากป่าจากเขาทั้งนั้นนะ นี่ละยืนยันกันอย่างนี้ละ

เวลานี้มีที่ไหน พระเข้าไปอยู่ในป่าในเขาก็หาว่าพระวิกลจริตไปแล้ว ฟังซิเดี๋ยวนี้มันหนาขนาดไหนกิเลส พระพุทธเจ้าอยู่ในป่าในเขา เป็นเจ้าของศาสนามาตั้งเดิม สกุลของพระพุทธเจ้าเป็นสกุลอยู่ในป่าทั้งนั้น อยู่ในบ้านท่านไม่ห้าม แต่ในป่าท่านไล่เข้าไป เป็นความจงใจของพระพุทธเจ้า อยู่ในบ้านท่านไม่ได้ไล่ แต่มันอยากเข้าบ้านอยู่แล้ว ก็เถลไถลเข้าไปในบ้าน พอเอาดินเหนียวติดหัวแล้วก็กลับมาด่าพระพุทธเจ้าซิ ด่าพระพุทธเจ้า โคตรพระพุทธเจ้า โคตรอะไร อยู่ในป่าทั้งนั้นลูกศิษย์สาวกของพระพุทธเจ้า เรียกว่าโคตร ทั้งโคตร ไล่ลงมาตั้งแต่พระพุทธเจ้า พวกวิกลจริต พระพุทธเจ้า สาวกอรหันต์ วิกลจริต พระป่าวิกลจริตไปหมด พวกเลือกไปอยู่ในบ้านนั้นมันจริตอะไร ไปพิจารณาซิ เอาไปแปลเทียบกันเข้าไปซิ

มีไหมพระพุทธเจ้าท่านสั่งเสียให้ไปอยู่ในบ้านจริงๆ ไม่มี มันเถลไถลของมันไปอย่างนั้น จึงได้ให้ชื่อว่า อรัญวาสี คามวาสี ผู้ที่อยู่ในแดนบ้าน แดนป่า แดนบ้านก็มี แดนป่าก็มี อรัญวาสีอยู่ในป่า ห่างไกลจากวัดเข้ามาหาที่บ้านเขาตั้งแต่ ๑ กิโลเมตรขึ้นไป ท่านเรียกว่า อรัญวาสี ไกลกว่านั้นเข้ามาท่านเรียกว่าคามวาสี อยู่แดนบ้าน หรืออยู่ใกล้บ้าน หรืออยู่ในบ้าน พูดได้ทั้งนั้น ท่านไม่ได้ตั้งกฎกำหนดบทบัญญัติลงมาอะไร ให้เป็นความพอกพองใจ พอจะเอาเรื่องพระพุทธเจ้าไปอ้างว่าพระพุทธเจ้าให้อยู่ในบ้าน ไม่เห็นว่า แต่สำหรับในป่านั้นบ่งบอกชัดเจน คำสอนนี้ใครไม่รับไม่ได้บวชจากพระพุทธเจ้าแล้ว ต้องได้รับคำสอน รุกขมูลเสนาสน์ นีนิสสัย ๔ เป็นข้อที่หนึ่ง ไล่เข้าไปอยู่ในป่าในเขา จากนั้นสรุปความลงว่า ให้ท่านทั้งหลายจงทำความอุตสาห์พยายามอยู่ในที่เช่นนี้ และบำเพ็ญอยู่อย่างนี้ตลอดชีวิตเกิดนั้นเห็นไหม

อยู่ในบ้านท่านไม่เห็นว่าเป็นเข้าเข้าไปในบ้าน เข้าไปอยู่ในสั่มในถานไหนๆ ให้พากันอุตสาห์พยายามอยู่อย่างนี้ตลอดชีวิตเกิด ไม่เห็นว่า มันพยายามอยู่แล้วจะไปออกมันอะไร

จับทางตั้งไว้ก็ทางขาดพวกนี้แหละ มันอยากไปอยู่แล้ว ว่าอย่างนั้นซิ แล้วยังย้อนกลับมาตีหน้าผากพระพุทธเจ้าอีก มันมีคุณค่าอะไรคนๆ นี้ พระองค์นี่แหละ ลงได้ฟาดพระพุทธเจ้าถึงขนาดล้มคว่ำหมดเลยศาสนาไม่มีเหลือ เพราะพระพุทธเจ้าอยู่ในป่า คว่ำลงมาหมดทั้งพระพุทธเจ้า สาวกทั้งหลาย ธรรมที่เกิดในแดนป่าก็ล้มไปตามๆ กันหมดไม่มีเหลือเลย นี้หรือคนวิเศษ ไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้าหรือคนวิเศษ แล้วเอาความวิเศษที่ไหนมา ที่ไปอยู่ในแดนบ้านเอามาอวดบ้างซิ

เอามาอวดอย่างหลงตาบัวมาอวด เอามาพูดกัน แดนบ้านได้อะไร หลวงตาบัวก็เคยอยู่แดนบ้าน เคยอยู่มาแล้วตั้ง ๒๐ ปี ปี ๒๑ บวช จำได้แน่นอนเลยว่า ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน เราเป็นฆราวาสตั้งแต่เกิดมา ๙ เดือนก็คือว่าเราบวชเดือน ๖ เราเกิดเดือน ๙ พอถึง ๙ ก็เป็น ๒๑ ปี เราก็มานมาเหมือนกันเรื่องโลกเรื่องสงสาร เอามาอวดกันหาอะไร ไปหาธรรมะพระพุทธเจ้าที่เลิศเลอมาอวดโลกบ้างซิ สอนโลกพระพุทธเจ้าเอาธรรมเหล่านั้นนะ มาสอนโลก ไม่ได้เอาชี้เบ็ดชี้หมูชี้หมาอย่างนี้มาสอนโลกนะ เพียงดินเหนียวติดหัวก็ว่าตัวมีหงอน เป็นบ้าหงอน เป็นบ้าดินเหนียวไปหมด

โหย เขาตั้งยศให้เป็นอะไรๆ นี้ห่อเป็นบ้าไปเลยนะ ธรรมไม่สนใจ ยศของพระพุทธเจ้า ยศของสาวกทั้งหลาย ยศมีธรรมเต็มหัวใจ ยศของพวกเรามีตั้งแต่บุตรแต่คู่อุ้มชู้หมาเต็ม จากดินเหนียวที่ได้รับยศเป็นนั่นเป็นนี่ ตั้งแต่สมุห์ ไบฎีกา พระครูพระคณเจ้าฟ้าเจ้าคุณ ฟาดจนกระทั่งสมเด็จสมไหนก็ช่างเถอะนะ ถ้างลงปฏิบัติตัวเหมือนสัวมเหมือนถ่านแล้ว ตั้งฟาดจรวดดาวเทียม มันก็สัวมก็ถ่านอยู่นั้นแหละจะเป็นใครไป

ยศของพระพุทธเจ้า เอ้า ทำจิตใจให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ สงบร่มเย็นซิ ตั้งแต่ศีลรักษาให้ดี ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตามทางของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนด้วยพระเมตตา เอา ศีลรักษาให้ดี หิริโอตตปปะให้มีประจำใจ ทำจิตใจให้มีความสงบร่มเย็น เราจะไม่ฟุ้งเพื่อห่อหิมเป็นบ้าไปตามโลกตามสัวมตามถ่าน ดังที่เป็นอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองในสังฆมณฑลของเราทุกวันนี้ละ เวลานี้เต็มไปหมด มีแต่สัวมแต่ถ่านแบบนี้แหละ บวชเข้ามามันไม่ได้สนใจกับบรรดากับธรรม เป็นบ้ากับยศกับลาภ สรรเสริญ รายได้รายรวยไปแล้ว อำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกือบๆ พระอำนาจของท่านเป็นอำนาจธรรมต่างหาก ยศของท่านก็เป็นยศเป็นธรรม ท่านไม่ได้ยศเป็นสัวมเป็นถ่านอย่างนี้ละ ท่านเป็นอรรธเป็นธรรม

สงฆ์สาวก ๘๐ องค์ที่ได้รับสมณศักดิ์จากพระพุทธเจ้า มีองค์ไหนปรากฏว่าเสียไปไม่เคยมี ๘๐ องค์นี้พระพุทธเจ้าทรงตั้งสมณศักดิ์ เรียกว่า เอตทัคคะ คือเลิศในทางนั้นทางนี้เรื่อยไป ๘๐ องค์ แล้วปรากฏองค์ไหนบ้างที่ห่อหิม ที่คึกคะนองเป็นบ้ายศ อย่างพระ

เราปัจจุบันนี้มันเลยบ้ายศไปแล้วนะ มันกำลังเป็นบ้ายศเวลานี้ มันเป็นอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองทำไมจะพูดไม่ได้ ใครหาเรื่องใส่กันวะ มันมีอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้น พูดตามนั้นทำไมจะพูดไม่ได้ ผู้เป็นยังเป็นผู้พูดทำไมพูดไม่ได้ พูดเฉยๆ ไม่ได้เป็น ผู้นั้นไม่พูดมันก็เป็นจะให้ว่าไง พูดให้มันชัดๆ อย่างนี้ซิ

มันกำลังเป็นบ้านะ อู๋ๆ ทุกวันนี้เอาศาสนาบางหน้าเท่านั้น เอาส่วนเอาถ่านโปะเต็มตัว มองหาพระแทบไม่เห็นนะ มีแต่ส่วนแต่ถ่าน ครั้นโผล่ขึ้นมาก็นี่เข้าได้เป็นปลัด เข้าได้เป็นสมุห์ ใบฎีกา เข้าเป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณ เข้าเป็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปแล้วนะ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะไรเราก็ไม่ทราบแหละ โคตรพ่อโคตรแม่เราไม่ได้เกิดมากับสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หลวงตาก็ไม่ได้เกิดมากับสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงไม่รู้ ก็พูดงูๆ ปลาๆ ไปอย่างนั้น ฟังเอา ใครเป็นปลาไหลว่าไปนะ เราพูดแบบงูๆ ปลาๆ พวกใครเป็นปลาไหลที่ตัวคล่อง ไหลคล่อง ตามกันไปกับพวกนี้วะ มันจะหมดศาสนาเวลานี้ พวกบ้าเห่อยศลาภสรรเสริญ บ้าอำนาจนี่ จะทำลายชาติและศาสนาไปด้วยกันด้วยนะ จะไม่มีอะไรเหลือ ถ้าเราหลงตามนี้แล้วแหลกหมดเลยนะ

ธรรมพระพุทธรเจ้าไม่ใช่ธรรมหลง ผู้ใดปฏิบัติตามธรรมผู้นั้นไม่หลง ผู้ไหนแหวกแนวออกนอกธรรมแล้ว เลยหลงไปไหนก็ไม่รู้แหละ นี่มันน่าทุเรศเหลือเกินนะ นี่เราพูดมาตั้งแต่เรื่องศาสนาไม่ใช่ด้านวัตถุ เพียงอาศัยเท่านั้น ที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ของศาสนาจริงๆ ไม่มี มีแต่กิ่งก้านสาขา เป็นเครื่องอาศัยๆ ไปเท่านั้น จตุปัจจัยไทยทาน ที่อยู่ที่อาศัย พออาศัยไปวันหนึ่งๆ อาหารบิณฑบาต พอยังอัตภาพให้เป็นไปวันหนึ่งๆ แต่ความมุ่งธรรมนี้ แข็งแกร่งเที่ยวนะ นี่ท่านปฏิบัติกันมาอย่างนั้น นี่ละด้านวัตถุเพียงอาศัยเท่านั้น ท่านไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่มี แต่เป็นกิ่งก้านของศาสนา ของศาสนาแท้ๆ แล้ว สัพพปาปสฺส อภินิวกุสลสุสฺสอพฺพทา สจิตฺตปริโยทปนํ เอตํ พุทฺธาน สาสนํ คือการไม่ทำบาป หนึ่ง การบำเพ็ญกุศลให้ถึงพร้อม หนึ่ง การทำจิตของตนให้ผ่องใสจนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์ หนึ่ง นี่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธรเจ้าทุกๆ พระองค์ นั่นฟังซินะ ท่านบอกที่ไหนว่าเป็นบ้าเห่อ ท่านไม่ได้มีนี่นะ

มันแหวกแนวไปอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ มันรู้นอกกลุ่มนอกทางของศาสนา แล้วก็เอาความรู้ที่นอกกลุ่มนอกทางกลับเข้ามาทำลายศาสนาแหลกเหลว อย่างแบบหน้าด้านด้วยนะ ไม่ใช่ธรรมดา พวกนี้พวกหน้าด้าน ไม่มียางอาย ไม่มีหิริโอตตปปะ ทำเอาแบบสมใจๆ หรือได้ว่าผู้ใดให้สมใจก็พอ ผิดถูกชั่วดีไม่คำนึง ขอให้ได้ว่าอย่างสมใจเท่าที่กำลังมันโกรธ มันแค้นด้วยอำนาจของมูตรของคุณ คือความขี้โกรธ ขี้โลภ ขี้หลง อยู่เต็มหัวใจ ระบายออกมา มันพุ่งออกมามันก็เป็นอย่างนี้ ใครฟังๆ ไม่ได้นะ มันน่าทุเรศไหม

นี่เราพูดถึงเรื่องศาสนาแท้ สอนให้คนระมัดระวังรักษาตัว ไม่ได้ไปรักษาอิฐปูนหินทรายสิ่งก่อสร้างต่างๆ อันนั้นเพียงพออาศัยเท่านั้นๆ ที่ให้รักษาจริงๆ รักษากายวาจาใจของตน มีศีลเป็นรั้วกันอย่างแน่นหนามั่นคง มีพิธีโอดตักปะระมัดระวังรักษาศีล และทำให้สงบรรมเย็น อยู่ที่ไหนสบายหมดคนมีใจสงบรรมเย็น ต่างกับคนที่ฟังชานรำคาญเป็นบ้าไปเป็นไหนๆ นะ จากนั้นก็เจริญปัญญา เหล่านี้พระพุทธเจ้าสอนเป็นแก่นของศาสนาจะเป็นอะไร ไม่ใช่จิตตภาวนาจะเป็นอะไร พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนา สวาททั้งหลายตรัสรู้ด้วยการภาวนามาโดยลำดับ พุทธฺ์ ธมฺมฺ์ สงฺฆฺ์ สรณฺ์ คจฺจนามิ ปราภฺภูชฺขึ้นมาด้วยการภาวนาธรรมะนี้ก็ปรากฏขึ้นมาในหัวใจของ เช่นอย่างพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก จากการภาวนา

ธรรมทั้งหลายมีอยู่ แต่ไม่ชวนชวยคือไม่ภาวนาก็ไม่เห็นไม่มี พระพุทธเจ้าทรงชวนชวยทางด้านภาวนา มีขึ้นมา ตรัสรู้ขึ้นเป็นศาสดาเอกของโลกมาจนกระทั่งทุกวันนี้ นี้เกิดขึ้นจากการภาวนา ท่านไม่เห็นว่าคุณีหลังนี้สำเร็จเป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ โบสถ์หลังนี้สิ่งก่อสร้างหุรหฺรพุฟ้าได้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา ท่านไม่เห็นว่าคุณีหลังนี้สิ่งก่อสร้างหุรหฺรพุฟ้าได้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา ท่านไม่เห็นว่าคุณีหลังนี้สิ่งก่อสร้างหุรหฺรพุฟ้าได้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้บ้าเพี้ยน ไม่ได้สอนให้ชวนชวยจนเป็นบ้าอย่างทุกวันนี้ละ ทุกวันนี้มันเลยธรรมดาแล้ว มันเป็นบ้า แล้วพระก่อสร้างนี้กวนบ้านกวนเมืองเสียด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา

เพียงแต่เราทำกระต๊อบในที่พักของเราไปกรรมฐานเท่านั้น วันนี้ทำกระต๊อบยังไม่เสร็จ ยังเป็นอารมณ์ใช้ใหม่ละ อารมณ์นี้กวนใจภาวนาไม่สะดวก ความหมายว่างั้น พอกระต๊อบนี้เสร็จแล้ว ทางจงกรมเรียบร้อยแล้ว ที่นี้ผิงเลย นั้น เพียงกระต๊อบเท่านี้ก็สร้างความกังวล แล้วสร้างอันหุรหฺรพุฟ้าใหญ่โต หอบปราสาทราชมณเฑียรขึ้นในกลางวัดกลางวา เอาไปแข่งเทวบุตรเทวดาสวรรค์ชั้นนั้นๆ เขาแตกฮือกันหมดสู้ไม่ได้ ก็ไม่เห็นเกิดผลเกิดประโยชน์อะไร เอาฟังซิ ใครไปอยู่ในสถานที่เหล่านี้ได้สำเร็จอะไรไม่เห็นมี พระพุทธเจ้าถึงไล่เข้าในป่า สำเร็จในป่า นี่ละศาสนาแท้เป็นอย่างนี้

เดี๋ยวนี้มันมีที่ไหนศาสนา มีแต่ผ้าเหลืองหัวโล้นๆ คลุมหัวเท่านั้น บาปบุญมันระลึกถึงหรือเปล่าก็ไม่ทราบ เรายังไม่เชื่อนักนะว่ามันจะระลึกถึงบาปถึงบุญ ถ้าระลึกถึงบาปถึงบุญได้ คำพูดที่แสดงออกมาให้สังคมได้ยินได้ฟังทั่วโลกดินแดน จะไม่เป็นคำพูดประเภทเปรตประเภทผี ทั้งๆ ที่หัวโล้นๆ ผ้าเหลืองๆ อย่างนี้เลย ใครจะไม่ได้ยินคำพูดประเภทนี้ คำพูดประเภทนี้เป็นของเปรตของผี ไม่ใช่ของพระหัวโล้นๆ ตามหลักศาสดาที่สอนมาเป็นลูกศิษย์ตถาคตนะ นี่ฟังได้ใหม่ละ เอาละพอ

ผู้กำกับ โยมผู้หญิงในครัว ถวายทองคำ ๑ กิโล เขาเขียนชมหลวงตามา เขาอยู่ในนี้ นานแล้ว

หลวงตา เอ้ออ่านดูซิ ชมยังงิ ดียังงิ ให้ได้ฟังทั้งติทั้งชม หูเรามาเคยฟังมาแล้วทั้งสอง เอ้อว่ามา

ผู้กำกับ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ลูกกราบถวายทองคำน้ำหนัก ๑ กิโลกรัม แต่องค์หลวงพ่อบรรพชา ญาณสัมปันโน พร้อมนี้ขอกราบประทานโอกาส เขียนถึงความระลึกที่ลูกมีต่อหลวงพ่อ มีเหตุการณ์หลายอย่างที่ผ่านมาแล้วและกระทบจิตใจของลูก ซึ่งเคารพบูชาหลวงพ่ออย่างแทบจะทรงตัวไม่ได้ ในท่ามกลางแห่งความเชื่อวรากของกระแสแห่งวิญานนี้ สัตว์โลกที่ไม่มีหลักใจหลักธรรมครองอยู่บ้าง ก็จะไม่หลงสู่อบายภูมิกันอย่างมาก ความเป็นมมหามงคล ความมหัศจรรย์ของหลวงพ่อที่ปรากฏแก่สายตาโลกนี้ ลูกมั่นใจว่าไม่มีใครในโลกสามารถที่จะบรรยายให้เข้าถึงความจริงทุกอย่างขององค์ท่านได้ ไม่มีภาษาสมมุติใดๆ ที่จะเปล่งออกไปให้เหมือนของจริง และทุกอย่างขององค์ท่านเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น ทำให้น้อมระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราด้วย ในสมัยพุทธกาลจะเป็นเช่นไร

ผู้ที่เป็นสาวกของพระองค์ทรงความจริงไว้ทุกรูปแบบ คนที่ได้สัมผัสและยอมรับความจริงจะต้องตะลึงงันธรรมะที่หลวงพ่อครองไว้ทั้งหมดนี้ เปรียบเสมือนด้วยขาลาอันยิ่งใหญ่ เป็นเส้นทางเดียวกัน ที่จะพาสัตว์โลกไปสู่ความพ้นทุกข์ พระคุณอันหาประมาณมิได้นี้ ลูกขอกราบแทบเท้ามาครั้งนี้ด้วยใจค้ำจอง จึงใคร่ขอฝากข้อความนี้ไว้กับสาธารณชนทุกท่าน โปรดช่วยกันตระหนัก ปกป้องรักษา เทิดทูนยอดแห่งพระธรรมคำสอนนี้ และกระทำทุกอย่างขององค์ท่านไว้เป็นสมบัติของตัวเอง ของชาติไทยและของโลกสืบต่อไปชั่วอนันตกาล กราบแทบเท้าหลวงพ่อกับความเคารพอย่างสูง จากลูก สุพรรณดี

หลวงตา เออ พอใจๆ ได้ทองคำตั้ง ๑ กิโล นี้เราจะเอาไปบูชาเป็นหัวใจของชาติชาติร่มเย็นเพราะอันนี้แหละ เข้าไปอยู่ในจุดกลาง เอาละพอใจ เวลานี้ทองคำเราลดลงเรื่อยๆ ละ จะอยู่ประมาณสัก ๓๐๐ มังระยะนี้ แต่ยังไม่ถึงต้องได้วันนั้นว่าจั้นเลย เน้นลงตรงนี้เลย ขาดเท่าไรก็ขาดไป คือรวมมันยังไม่แน่นัก เราก็มีลักษณะจริงบ้างเดาบ้าง ว่าขาดอยู่ราว ๓๐๐ เอาแค่นี้เสียก่อน พอถึงวันจริงเอามารวมเรียบร้อยแล้วผางออกเลย ใช่แล้ว นั่นเวลานี้ยังไม่ใช่ สำหรับดอลลาร์ก็ยังไม่ขาดอยู่เป็นล้าน ไม่เป็นไร เหล่านี้จะมาด้วยกันวันนั้นถึงวันนั้นจะต้องมาด้วยกัน ให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th